

του **Παναγιώτη Μαυροειδή**

Δυνατότητα λαϊκής νίκης με ρήξη και μέτωπο αντεπίθεσης και ανατροπής

Με αφετηρία τη συμφωνία του Γιούρογκρουπ της 20ής Φλεβάρη τα αρπακτικά της ευρωζώνης και της ΕΕ οδηγούν τα πράγματα προς την πλήρη και ταπεινωτική παράδοση της ελληνικής κυβέρνησης. Χρησιμοποιώντας μεθοδικά το όπλο της χρηματοδοτικής ασφυξίας, διαμορφώνουν τους όρους για την επιβολή ενός νέου γύρου μνημονιακής λεηλασίας και εργατικής γενοκτονίας που θα παίρνει σταδιακά μορφή έως το σταθμό του προσεχούς Ιουνίου, όταν και λήγει η τετράμηνη προθεσμία στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ να γεφυρώσει τα προηγούμενα Μνημόνια με νέα δήθεν «ελληνικής» κοπής και συγγραφής.

Η ερχόμενη βδομάδα θα είναι πολύ σημαντική σε ό,τι αφορά την αποκρυστάλλωση του λεγόμενου πακέτου μεταρρυθμίσεων της κυβέρνησης και της αγωνίας της να πάρει επιτέλους κάποια δόση ώστε να μην επέλθει κατάρρευση. Από επιτυχία σε επιτυχία (κατά τους κυβερνητικούς ισχυρισμούς) και από πληρωμή της μιας δόσης προς το ΔΝΤ μετά την άλλη (πάνω από 1,5 δις. τον Φλεβάρη), ακόμη και με αφάιμαξη των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων, του ΟΑΕΔ, του ΟΠΕΚΕΠΕ και άλλων δημόσιων οργανισμών, η κυβέρνηση αφαιρεί σταδιακά κάθε της όπλο και οδηγείται σε «διαπραγμάτευση» με την πλάτη στον τοίχο. Έχει ήδη δεσμευτεί για πληρωμή «πλήρως και εγκαίρως όλων των δανειακών υποχρεώσεων» και την ίδια ώρα ζητάει έλεος παραπονούμενη ότι «ενώ πληρώνουμε, δεν έχουμε καμία αναχρηματοδότηση», δηλαδή δεν έρχεται καμία δόση δανεισμού. Οι επιτελείς του ΣΥΡΙΖΑ εξακολουθούν να μιλούν για επιτυχίες, ισχυριζόμενοι ότι το πακέτο των «μεταρρυθμίσεων» που έχει σταλεί προς έγκριση από τα αφεντικά του Γιούρογκρουπ «δεν περιέχει άλλα υφειακά μέτρα». Υποτίθεται ότι στόχος ήταν η αναίρεση της λιτότητας και γενικά των μνημονιακών μέτρων. Τώρα η κυβέρνηση δηλώνει ευχαριστημένη, αν η ανεργία δε θα ανέλθει περαιτέρω, αν οι μισθοί καταβάλλονται και δεν μηδενιστούν! Μα αυτό ήταν και είναι το ζητούμενο για το αστικό στρατόπεδο και τους ευρωκράτες: Να σταθεροποιήσουν την κατάσταση στο σημερινό επίπεδο του άθλιου

μνημονιακού κεκτημένου, καθώς με τη βουτιά οικονομικής και κοινωνικής καθίζησης ιστορικών διαστάσεων σε βάρος της εργατικής τάξης προκάλεσαν τεράστιες ανισοροπίες και κλόνισαν την «κοινωνική συνοχή» και σταθερότητα του πολιτικού συστήματος.

Προϋπόθεση για την κλιμάκωση της επίθεσης είναι η σταθεροποίηση της βουτιάς προς τα κάτω, ζήτημα στο οποίο αποδείχτηκε ανίκανη η κυβέρνηση Σαμαρά. Η μεγάλη τραγωδία για την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι οι τροϊκανοί, μεσούσης της κρίσης της ευρωζώνης, δεν μπορούν παρά να τα ζητούν όλα, τα δε εργατικά και λαϊκά στρώματα να επιζητούν ανταπόδοση της εκλογικής στήριξης που έδωσαν. Την ίδια στιγμή φανερώνουν αδυναμία να πληρώσουν οτιδήποτε επιπλέον, όταν ακριβώς η κυβέρνηση επικεντρώνει σε αμόκ εισπρακτικών μέτρων, είτε μέσω των οφειλών που δε παραγράφονται ούτε και στους πλέον φτωχούς, αλλά ρυθμίζονται σε δόσεις για να πληρωθούν, είτε μέσω και της απαίτησης για πληρωμή απλήρωτων χαρατσιών της ΔΕΗ στην οποία καλούνται αυτές τις μέρες 1.000.000 νοικοκυριά.

Παράλληλα, μεταμφιέζονται οι αντιδραστικές «μεταρρυθμίσεις»:

Οι ιδιωτικοποιήσεις βαφτίζονται «συμπράξεις δημόσιου και ιδιωτικού τομέα». Τα περί εξόδου από την κρίση χλομιάζουν. Η ίδια η κυβέρνηση αναθεωρεί τις προβλέψεις και κάνει λόγο για ανάπτυξη 1,5% στο 2015 (με πρόβλεψη προϋπολογισμού 2,9%), ενώ ο οίκος Φιτς που υποβάθμισε προχθές το αξιόχρεο της Ελλάδας κάνει λόγο για ανάπτυξη 0,5%. Τι σημαίνουν αυτά για το πρόβλημα της ανεργίας είναι φανερό... Οι αντιρροπήσεις που επιδιώκονται μέσω νομοθετικών πρωτοβουλιών στο πεδίο της «ανθρωπιστικής κρίσης» ή στο επίπεδο των θεσμών και της δημοκρατίας προσκρούουν στα όρια της αποδοχής των πλεονασματικών προϋπολογισμών που επιβάλλει το Δημοσιονομικό Σύμφωνο της ΕΕ. Μόνο για την επέκταση του επιδόματος ανεργίας σε όλους τους άνεργους απαιτούνται 6 δισ. ετησίως, αλλά ποιος τολμάει από την κυβέρνηση να το θέσει...

Με τούτα και με τα άλλα, η πολιτική της κυβέρνησης περιορίζεται στην επαναλειτουργία του γνωστού κύκλου: «Έχω χρέος, θέλω δάνειο για να το αποπληρώσω, αποδέχομαι τους συνακόλουθους όρους δημοσιονομικής προσαρμογής». Ο ΣΥΡΙΖΑ διεκδικεί ένα «νέο μείγμα πολιτικής» και συνδυασμού «μεταρρυθμίσεων» και «κοινωνικής δικαιοσύνης», όπως δήλωσε ο πρωθυπουργός μετά τη συνάντηση με την Άνγκ. Μέρκελ. Τα όρια όμως της πολιτικής του είναι συγκεκριμένα.

Πρόκειται για τα αντικειμενικά ταξικά και κοινωνικά όρια μιας πολιτικής που δεν θέτει στόχο την ανατροπή των αντεργατικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων, αλλά επιδιώκει

τη συνέχισή τους με δήθεν «ηπιότερο» τρόπο, με άλλους ρυθμούς και «ισοδύναμα μέτρα», μέσα στο πλαίσιο της ΕΕ και της κυριαρχίας του κεφαλαίου στην Ελλάδα.

Η πολιτική αυτή είναι απέναντι και όχι στην ίδια πλευρά με τα εργατικά και λαϊκά συμφέροντα. Όποιος συσκοτίζει αυτό το στοιχείο, παρουσιάζοντας την παρούσα κυβέρνηση σαν «ταλαντευόμενη» κυβέρνηση με πολιτική «που διακυβεύεται», αναλαμβάνει βαριές πολιτικές ευθύνες. Ανοιχτό για μας είναι το ζήτημα της ανατροπής μέσα από ένα δρόμο ρήξης με την αστική τάξη και την ΕΕ κι αυτό περνάει μέσα από την εργατική αντιπολίτευση και την ήττα της κυβερνητικής πολιτικής από τα αριστερά.

Ο περιορισμός των κριτικών φωνών από τα αριστερά στον ΣΥΡΙΖΑ, στην προσπάθεια για «συγκρότηση αριστερού πόλου μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ», αποτελεί αντικειμενικά τακτική ενσωμάτωσης και ακρωτηριασμού των ευρύτερων αριστερών διαφοροποιήσεων, την ώρα που το ζητούμενο είναι ένα μέτωπο αντεπίθεσης, αντιπολίτευσης και ανατροπής της μαύρης πολιτικής και της συνέχειας των Μνημονίων. Το μέτωπο αυτό μπορεί και πρέπει να είναι πολύμορφο, ανοιχτό σε κόσμο που διαφοροποιείται από τον ΣΥΡΙΖΑ και τις δυνάμεις του ΚΚΕ, αλλά με καθοριστικά τα στοιχεία της ανεξαρτησίας και της αντιπαράθεσης με την κυβερνητική και αστική, ευρωενωσιακή πολιτική και της επιλογής των εργατικών κοινωνικών αγώνων ως βασικού πεδίου για την αναπόφευκτη εξέλιξη της σύγκρουσης που έχουμε μπροστά μας. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ευρύτερα η αντικαπιταλιστική επαναστατική Αριστερά αναλαμβάνουν σοβαρές ευθύνες σε αυτό το στόχο, διεκδικώντας να αποτελέσει την πολιτική ραχοκοκαλιά του, και κατακτώντας ανώτερο επίπεδο πολιτικής ενοποίησης και παρέμβασης στις εξελίξεις.

Πηγή: [ΠΡΙΝ](#)